

Desglaç

«Com dos estels bessons, i que s'encalcen»

Com dos estels bessons, i que s'encalcen
mentre repta la nit
i tota cosa muda la pell vella
i es fonen els confins,
apropem-nos: no juguis
a fer-me por sotjant
des del llindar; ni et posis la disfressa
d'ogre, d'home del sac,
d'esvoliac dins de la meva sina,
o d'esparver reial.
Deixa, fora porta, velles armes
que et feien guerrer
i ara et veuen vençut, deixa les taules
on es glaçà la llei.
Abandona el teu nom
fins que jo trobi el meu.
No diguis cap paraula,
jo no tinc llengua.
No te m'amaguis dins l'armari
com un delicte obscur
ni pesis amb les balances
el meu amor de doble tall.